

grund af regeringens mangel på indføling med arbejdspladsproblemerne.

Oppositionen havde vist sin forhandlingsvilje, men havde kun mødt nej fra regeringen. Var det virkelig meningen, at lønmodtagerne skulle betale hele henstandsydelsen til B-skatteyderne? Troede regeringen virkelig, at den stramme finanspolitik effektivt ville forbedre valutabalancen? Dette skulle afgøres i dag. Fortsatte forhandlinger, der kun skulle dække over et fortsat nej, var meningsløse.

Sigsgaard (VS) måtte spørge sig selv, hvorfor disse forslag var fremkommet. Allerede den 29. januar havde regeringen sagt nej til forslagene, og forhandlingerne i 21 mands udvalget havde kun været skinforhandlinger. Når socialdemokratiet og socialistisk folkeparti ville have et udvalg nedsat den 29. januar, var det for at vinde tid, for at de strejkende skulle tro, at nu klarede folketinget nok problemerne. Når folketinget ikke ville gennemføre de foreslåede forbedringer for det store flertal, var det, fordi folketingets flertal ikke varetog befolkningsflertallets interesser.

Det skulle dog også siges, at en række af de alvorlige problemer, der lå bag strejkerne, ikke kunne løses af folketinget. Udbygningen og præsset på arbejderne var mange steder øget kolossalt, fordi tempoet var sat utåleligt op. Der blev rationaliseret, og ofte fik arbejderne ikke andel i gevinsten. Det egentlige problem var, at de egentlige producenter, arbejderne, af arbejdsgiverne blev frataget værdien af det, de producerede.

Over for de to forslag, der begge havde den virkning, at der var trængende grupper, der ikke fik lettelser, stillede han sit eget forslag om at hæve bundfradraget. Det ville give lettelser til alle skatteydere, forholdsvis mest til de små indkomster.

Socialdemokratiets forslag om rentemarginalen kunne han tiltræde. Derimod var han bekymret over regeringens initiativ for en friere rentefastsættelse, hvilket yderligere kunne styrke de store bankers monopol. Større børnetilskud og højere arbejdsløshedsunderstøttelse kunne han også gå ind for, men hvorfor skulle arbejderne ikke have fuld dækning, 100 pct., for tabt arbejdsfortjeneste?

Hanne Reintoft (DK) udtalte, at hun ifølge sagens natur ikke kunne kritisere målsætningen for de 2 forslag, men midlerne kunne diskuteres. Lønmodtagertilskud var bedre end forhøjelse af fradraget, men heller ikke det var uden betænkeligheder. Man skulle hellere gennemføre en skatteskala med vidtgående lempelser for de normalt bemidlede og i stedet inddrive pengene hos de højere indkomster. Skattevanskelighederne for pensionisterne var der jo enighed om at løse, men ville det nu blive gjort effektivt? Forslagene om 90 pct. dækning ved arbejdsledighed kunne hun ikke tiltræde, da de jo ikke hjalp de store grupper af lavtlønnede. At boligsikringen skulle sikres mod udhuling, kunne der kun være enighed om. Hanne Reintoft havde ikke noget imod en forhøjelse af børnetilskuddene, selv om